

(סו) יום ליום יביע אמר - יום קדוש מאותם ימים עליונים של המלך, משבחים אותם החברים ואומרים אותו דבר שאמר כל אחד לחברו. יום ליום יביע אותו אמר ומשבחו, ולילה ללילה - כל דרגה שמשלמת [נ"א ששולמת] בלילה משבח זה לזה אותו דעת של כל אחד מחברו, ובשלמות [ס"א ובאהבה] רבה נעשים להם חברים ואוהבים.

אין אמר ואין דברים - בשאר דברי העולם, שלא נשמעים לפני המלך הקדוש ולא צריך לשמעם. אבל הדברים הללו, בכל הארץ יצא קום. עושים מדידה, אותם דברים מדורים עליונים ומדורים תחתונים, מאלה נעשים רקיעים, ומאלה הארץ, מאותו השבת. ואם תאמר שאותם דברים במקום אחד משוטטים בעולם - בקצה תבל מליהם. וכיון שנעשים מהם רקיעים, מי שורה בהם? חזר ואמר, לשמש שם אהל בהם. אותו שמש, קדוש שם מדורו ומשכנו בהם ומתעטר בהם.

בין ששורה באותם רקיעים ומתעטר בהם, אזי - והוא פתחן יצא מחפתו. שמת ורץ באותם רקיעים. יוצא מהם ורץ לתוך מגדל אחד אחר במקום אחר. מקצה השמים מוצאו - ודאי מעולם עליון יוצא ובה, שהוא קצה השמים למעלה. ותקופתו - מי זה תקופתו? זה קצה השמים למטה, שהיא תקופת השנה שסובבת את כל האיברים, ומתקשרת מן השמים עד רקיע זה. ואין נסתר מחמתו - שאותה תקופה זו ותקופת השמש שמשוכב בכל צד.

ואין נסתר - אין מי שמתכסה

יום ליום יביע אומר, (תהלים ט) יומא קדישא מאנון יומין עלאין דמלכא משבחין לון לחבריא ואמרין ההיא מלה דאמר כל חד לחבריה. יומא ליומא יביע ההוא אומר ומשבח ליה. ולילה ללילה כל דרגא דאשלים (נ"א דשלים) בלילא משבח דא לדא ההוא דעת דכל חד מחבריה, ובשלימו (ס"א ובחיימו) סגי אתעבידו לון חברין ורחימין.

אין אומר ואין דברים בשאר מילין דעלמא. דלא אשתמעו קמי מלכא קדישא ולא בעי למשמע לון. אבל הגי מילי בכל הארץ יצא קום. עבדי (דף טו ע"א) משיחא אנון מלין מדורי עלאי ומדורי תתאי, מאלין אתעבידו רקיעין ומאלין ארץ מההיא תושבחתא. ואי תימא דאנון מלין באתר חד. משטטא בעלמא בקצה תבל מליהם. וכיון דאתעבידא רקיעין מנהון, מאן שריא בהון. הדר ואמר לשמש שם אהל בהם. ההוא שמשא קדישא שוי מדוריה ומשפניה בהו ואתעטר בהו.

בין דשרי באנון רקיעין ואתעטר בהו, כדין והוא כחתן יוצא מחפתו. חדי ורהיט באנון רקיעין. נפק מנייהו ועאל ורהיט גו מגדלא חדא אחרא באתר אחרא. מקצה השמים מוצאו, ודאי מעלמא עלאה נפיק ואתיא דאיהו קצה השמים לעילא. ותקופתו, מאן תקופתו, דא קצה השמים לתתא דאיהי תקופת השנה דאסחרא לכל שייפין. ואתקשרת מן השמים עד רקיעא דא. ואין נסתר מחמתו דההיא תקופה דא ותקופה דשמשא דאסחר בכל סטרא.

ואין נסתר לית דאתפסי מגיה מפל דרגין עלאין דהו פלהו מסחרן ואתיין לגביה

ממנו מכל הדרגות העליונות שהיו כלם מקיפות ובאות אליו, וכל אחד ואחד אין מי שמתכסה ממנו. מחמתו - בשעה שמתחמם ושב (ומשתוקק) לגביהם בתשובה (בתשוקה) שלמה, כל השבח הזה וכל העלוי הזה בגלל התורה הוא, שכתוב תורת ה' תמימה. שש פעמים כתוב כאן ה', וששה פסוקים מן "השמים מספרים" עד "תורת ה' תמימה". ועל סוד זה כתוב בראשית - הרי שש אותיות. ברא אלהים את השמים ואת הארץ - הרי שש תבות. פסוקים אחרים כנגד שש פעמים ה'. ששה פסוקים בגלל שש אותיות של כאן. ששה שמות בגלל שש תבות של כאן.

בעודם יושבים, נכנסו רבי אלעזר בנו ורבי אבא. אמר להם, ודאי פני השכינה באו, ולכן קראנו לכם פניא"ל, שהרי ראיתם את השכינה פנים בפנים. ועכשו שידעתם וגלה לכם הפתוח של "ובניהו בן יהודע" - ודאי שדבר עתיק קדוש הוא והפסוק שלאחריו. ואותו הסתום מהכל אמרו.

ופסוק זה הוא במקום אחר כגון זה. פתח ואמר, (דברי הימים א-יא) והוא הפה את האיש המצרי איש מדה חמש באמה. והכל סוד אחד הוא. מי המצרי? אותו הידוע, (שמות יא) גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי וגו', גדול ונכבד כמו שגלה אותו זקן (רב המנוח).

ופסוק זה מתבאר בישיבה העליונה. איש מדה הפל אחד. (שמואל ב-ב) איש מראה ואיש מדה הכל אחד. בגלל שהוא שבת ותחום, שכתוב (במדבר לה)

וְכָל חַד וְחַד יָחַד לִית מָאן דִּיתְפְּסֵי מִינֵיהּ. מַחְמַתּוּ בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְחַמֵּם וְתָב (וְתָאִיב) לְגַבֵּייהוּ בְּתִיבְתָא (בְּתִיבְתָא) שְׁלִים. כָּל שְׁבַחָא דָּא וְכָל עֲלוּיָא דָּא בְּגִין אֲוִרִיתָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים ט)
תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה. שִׁית זְמַנִּין כְּתִיב הֶכָּא יְיָ וְשִׁית קְרָאֵי מִן הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים עַד תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה וְעַל רְזָא דָּא כְּתִיב בְּרֵאשִׁית הָא שִׁית אֲתוּוֹן. בְּרֵא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, הָא שִׁית תְּבִין. קְרָאֵי אַחֲרֵינִין לְקַבֵּל שִׁית זְמַנִּין ה' שִׁית קְרָאֵי בְּגִין שִׁית אֲתוּוֹן דְּהֶכָּא. שִׁית שְׁמֵהּ בְּגִין שִׁית תְּבִין דְּהֶכָּא.

עַד דְּהוּוּ יְתִיב עָאלוּ רַבִּי אֲלַעְזָר בְּרִיהּ וְרַבִּי אַבָּא. אָמַר לֹוֹן וְדָאֵי אֲנִפִּי שְׁכִינְתָּא אֲתִינִין, וְעַל דָּא פְּנִי"אַל קְרִינָא לְכוּ, דְּהָא חֲמִיתוֹן אֲנִפִּי שְׁכִינְתָּא אֲפִין בְּאַפִּין. וְהַשְׁתָּא דְּקָא יְדַעְתוֹן וְגַלִּי לְכוּ קְרָא דּוּבְנֵיהוּ בֶן יְהוּדַע, וְדָאֵי דְּמִלָּה דַּעְתִּיקָא קְדִישָׁא אִיהוּ וְקָרָא דְּאַבְתְּרִיהּ. וְהָהוּא דְּסִתִּים מְפֻלָּא אָמְרוּ. וְהָאֵי קְרָא אִיהוּ בְּאַתְרַּא כְּגוּוֹנָא דָּא. פִּתְחָ וְאָמַר (דְּבִרֵי הַיָּמִים א יא) וְהוּא הֶפֶה אֶת הָאִישׁ הַמְצָרִי אִישׁ מְדָה חֲמֵשׁ בְּאַמָּה, וְכֹלָא רְזָא חָדָא אִיהוּ, מְהָאֵי (ס"א ה"א) מְצָרִי, הֵהוּא דְּאַשְׁתְּמוּדַע, (שמות יא) גְּדוֹל מְאֹד בְּאַרְץ מִצְרַיִם בְּעֵינֵי עַבְדֵי וְגו' רַב וַיְקִירָא כְּמָה דְּגַלִּי הֵהוּא סְבָא.

וְהָאֵי קְרָא בְּמִתִּבְתָּא עֲלָאָה אֲתָמְרוּ. אִישׁ מְדָה כֹּלָא חַד. (שמואל ב כג) אִישׁ מְרָאָה וְאִישׁ מְדָה כֹּלָא חַד. בְּגִין דְּאִיהוּ שְׁבַת וְתַחוּמָא דְּכְתִיב, (במדבר לה) וּמִדּוֹתֵם מַחוּץ לְעִיר, וְכְתִיב, (ויקרא ט) לֹא תַעֲשׂוּ עוֹל בְּמִשְׁפָּט בְּמִדָּה. וְעַל דָּא אִישׁ מְדָה אִיהוּ. וְאִיהוּ מִמֶּשׁ וּמִדַּתֵּם מַחוּץ לְעִיר, וְכְתוּב (ויקרא ט) לֹא תַעֲשׂוּ עוֹל בְּמִשְׁפָּט בְּמִדָּה. וְעַל זֶה אִישׁ מְדָה הוּא, וְהוּא